

Agustín Fernández Paz

Agustín Fernández Paz é un escritor que veu dar unha conferencia no colexio. Primeiro dixo que ia a dividir o tempo en dúas partes: nunha parte falaría sobre os seus libros e o seu traballo e na outra, nós, fariamoslle preguntas. Dixonos que a cousa más importante para facer un libro é o que el chama "chispazo". Isto é, cando notas unha idea na cabeza ata que non a escribes non che sae. O "chispazo" pode vir por algúm sonido, por algúm animal ou por algo que vexas ou oías.

Explicounos como tivera a idea para o seu libro "O meu nome é Skywalker". Agustín dixonos que ó lado da súa casa hai un Gadis moi grande, e, que ó lado do Gadis sempre hai un señor pedindo esmola. Un dia cando saía do Gadis, quedouse parado mirando ao señor, ningún lle facía caso e, deuse conta de que tiña que escribir un libro. O libro trata sobre unha nena que ve ao señor desde a ventá e como nadie lle facía caso, a nena pensou que o señor era invisible e entón a nena dixolle o señor que sabía que era invisible e, o señor seguille o xogo. Agustín dixonos que este fora un conto que lle dera moitas alegrias, pois un día chegou este libro en coreano a súa casa. Tamen nos dixo que un dia cando facía moito vento e choiva, el, a súa muller e a súa filla estaban na sala. A súa filla colleu unha caixa con fotos e levouna para a mesa. Ali empezou a sacar fotos sás e Agustín, tivo o "chispazo". Aquelas fotos podían ser unha película, un video. Así escribiu o seu libro "Trece anos de Branca". Este libro trata sobre unha nena que está enferma e mediante fotos conta a súa vida.

Un día estaba chovendo e ia a unha escola de Vigo que estaba nunha costa. A ría parecía un río e a auga batía contra a beiraría e as paredes do colexio. Entón tivo outro chispazo: ¿qué pasaría se a auga levase ao colexio ata o mar? O libro que escribiu foi "Escola de piratas". Este libro trata sobre que un dia comeza a chover e a auga vai pola rúa e, a terra reblanxece e entón, o colexio chega ao mar con alumnos e profesores.

Agustín dixonos que as veces os escritores empregan un truco para escribir un conto. Pensan nunha pregunta que tivera sempre as tres primeiras palabras iguais: ¿qué pasaría se...? Grazas a este truco moitos escritores fixéronse famosos.

Logo de que el nos explicara todo isto, chegounos a nós a hora de fazer preguntas. As preguntas foron moi variadas.

Todos quedamos moi contentos de saber como se escribia un conto e a mi, persoalmente, pareceurme un escritor moi bo. ¡Paseino xenial!

Refráns do ano

- En xaneiro, polo dia ao sol e de noite no braseiro.
- Cando febreiro non febreirea, marzo marcea.
- O que poda en marzo, vendima no regazo.
- En abril augas mil.
- Maio ventoso, xullo piollosos
- En San Xoán as nove do dia dan,
- En xullo arder e patacas collar.
- Trebón de agosto mellora o mosto.
- Polo San Lucas, saben ben as uvas.
- Outono chegar, porco cebar.
- Por todos os santos, neve nos altos, polo San Andrés, neve nos pés.
- Nadal chuvioso, xaneiro ventoso.

Concurso de contos rápidos

Durante o mes de maio estiveron ao público os contos realizados polos alumnos de primaria e que posteriormente foron valorados polos lectores desta etapa segundo unha folla de votación. O resultado destas, por nivel, foi o seguinte:

*Os contos poden lerse na web do colexio:
<http://centros.edu.xunta.es/ceippiaxiil>*

DIEGO VAI
AO CIRCO

MARUEL E AS
VACACIONES

BRUNO RODRÍGUEZ
3º C

A GOMINOLA
AVVENTUREIRA

O ALERXICO
AO DEPORTE

O MISERICÓ
DO ASASINATO
DE XOAN
LOPEZ

A HISTORIA
DE VEROICA

A HISTORIA DE GALICIA

A historia de Galicia
Autor-Ilustrador: Pepe Carreiro

Eu recomendo esta colección de libros sobre a historia de Galicia. Son 20 libros e comienzan coa prehistoria e rematan coa morte de Franco. Vainos contando cousas sobre os primeiros poboadores de Galicia, a chegada dos romanos, as revoltas de campesiños, etc.

No libro que fala dos romanos conta a lenda do río Lestes (Limia) ou Río do Esquecemento.

Chamábanle así porque os daquela zona dician que se o cruzabas perdistas a memoria. Chegou Décimo Brutus con 60.000 soldados e ningún quería pasar o río, entón, non podía conquistar aqueles pobos.

Décimo Brutus cruzouno e comezou a chamar a cada soldado polo seu nome: Caio, Brutus, Marco... e así ata non sei cantos. Esta foi a maneira como os romanos conquistaron as terras da Limia.

Eu animovos a que leades estes libros porque aprenderedes dun xeito entreteido a Historia de Galicia.

LETRAS GALEGAS 08

SEMANA CULTURAL

ALVAREZ BLAZQUEZ

Foi escritor de poesía, novela e teatro; investigou a literatura galega do pasado, o folclore e a prehistoria e foi o cofundador da primeira editorial no noso idioma.

Son algúns dos méritos polos que Xosé María Alvarez Blázquez (1915-1985) acaba de pasar a engrosar a lista xe de homenaxeado no Día das Letras Galegas. A Real Academia Galega decidiu que o 17 de maio do 2008 honre a súa figura.

Alvarez Blázquez foi finalista do premio Nadal de novela en 1944, premio "Historia" dos Xogos Florais de Vigo, premio de poesía do CEBA en 1954, premio de novela Pérez Galdós en 1955, premio de novela "López Cuevillas"... son algúns dos múltiples recoñecementos que Xosé María Alvarez Blázquez recibiu pola súa prolífica obra literaria que arrincou en Pontevedra en 1932 co poemario "Abril".

Despois chegarían obras como "Poesía do teu mencer" ou "Romance do pescador Pelerino". Poemarios que reivindicaban un espazo popular e de ampla difusión que el tanto buscó para a lírica galega. E que resolvou con gran acerto que ata compositores como Rogelio Groba ou Freitas Brañao puxerónlle música ás súas letras. Pero non foi o único xénero que cultivou.

Como autor teatral escribiu "O zapato do cristal", que foi escenificado en Vigo o 2 de xaneiro de 1947, ou "Os pazos altivos", unha comedia en tres actos en verso que foi estreada en Xixón o 11 de xuño de 1947.

Como novelista deixou títulos como "Os ruíns", "Una cabana en el cielo" ou "A pega rabilonga e outras historias de tesouros".

OS RUÍNS (1936). / EN EL PUEBLO HAY CARAS NUEVAS (1945). / POEMAS DE TI E DE MÍN (1949). / ROSEIRA DO TEU MENCER (1950). / CANCIONEIRO DE MONFERO (1953). / ROMANCE DO PESCADOR PELERINO (1954). / ESCOLMA DE EPIGRAMAS 1968 (POESÍA). / A PEGA RABILONGA E OUTRAS HISTORIAS DE TESOUROS (1971). / CANLESEGREGO (1976).

os noso reporteiros

IRIS, XOSE MARIA ROSENDE, ANA BERNARDEZ, SERGIO REY, IRENE BOTANA

ACTIVIDADES

LUNS 12	MARTES 13	MÉRCORES 14	XOVES 15	VENRES 16
09:00 a 09:30 CONTACONTOS	PAPIROFLEXIA [P/A] "ANNA OLLADA AO PASADO" [P/A] MARXALINDES [P/A]	09:30 a 09:55 CONTACONTOS	09:30 a 09:55 CONTACONTOS	09:30 a 09:55 CONTACONTOS
09:55 a 10:20 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA	"VIDEO: Santiago Ataúd Rosales" [P/A] "H. DE SANTIAGO SP. 3º a 6º" [P/A]	10:20 a 10:50 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA	10:20 a 10:50 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA	10:20 a 10:50 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA
10:50 a 11:20 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA	11:20 a 11:45 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA	11:20 a 11:45 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA	11:20 a 11:45 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA	11:20 a 11:45 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA
11:45 a 12:15 XOGOS TRADICIONAIS	12:15 a 12:35 "DNA" [EL "Video"] "Música e contos"	12:35 a 13:10 INSTRUMENTOS... CREANDO HISTORIAS PAPIROFLEXIA	13:10 a 13:35 PAPIROFLEXIA	13:35 a 14:00 PAPIROFLEXIA
13:35 a 14:00 XOGOS TRADICIONAIS	13:35 a 14:00 PAPIROFLEXIA	13:35 a 14:00 PAPIROFLEXIA	13:35 a 14:00 PAPIROFLEXIA	13:35 a 14:00 PAPIROFLEXIA

Contacontos

As actividades desenvolveronse do seguinte xeito: O ENDL seleccionou 14 contos en galego que foron memorizados e contados polos "contacontos" (alumnado do 2º e 3º ciclo).

Os "contacontos" prepararon as respectivas historias e fórñllas contar aos seus compañeiros dos niveis inferiores. Pretendeuse o fomento da lectura e da fala en galego, así como unha maior integración do alumnado entre os diferentes niveis.

“Algúns rapaces fomos contar contos ós rapaces pequenos de educación infantil e tamén a algúns nenos de primeiro e segundo de primaria. Eu ofrecínmo voluntaria e tiven que ir contar aos nenos de Sanas B o conto “O cesto das cereixas”.

Os nenos mirábanme moi abraíados e en silencio. Cambiando de voces e escenificando, rapidamente acabei o conto. Os nenos aplaudiron e logo eu regresei á clase.

RELACIÓN DE CONTOS

3'A	O MELLOR E O PEOR
3'B	HISTORIA DUN OURIZO
3'C	O RATO E O LEÓN
4'A	A ROSA ENCARNADA
4'B	O HOME DE PAPEL
4'C	O VAGALUME
5'A	O CESTO DAS CEREIXAS
5'B	MARUXA E O COELLIÑO
5'C	O RAPOSO E O GALO
5'A	A FABA
6'B	A BOLSA DE VELENO
6'C	CATRO ADIVIÑAS
6'A	O PINCEL MAXICO
6'A	OS CHICHAROS MARAVILLOSOS

História de Santiago

“Na primeira conferencia vimos un video sobre a historia de Santiago de Compostela antes de seguir coa conferencia dada por Encarna Otero, quen agora é Directora Xeral pero a súa profesión e profesora no instituto Eduardo Pondal de Santiago.

Contounos moitas cousas de lugares que nós non coñecíamos, entre eles montes e outeiros. Falou de que Santiago se construíu en medio de dous ríos, con moitos outeiros rodeando a xeito de muralla. Tamén nos contou que Compostela podría significar campo de estrelas, polos osos dos mortos que enterraran na Quintana dos mortos, pois brilaban de noite polo fósforo, ainda que tamén había outras hipóteses. Na historia de Santiago, foron moitos os pobos que tentaron conquistar a cidade. Para evitar isto, construíuse unha muralla de pedra protexendo ás basílicas, a catedral e aos núcleos de poboación... Na actualidade só se conserva a de Mazarelos.

Explicounos tamén que se lle puxerá o nome de prazas e rías en función dos traballos que se desenvolvían: praterías, azabachería, calderería...

Explicounos os diferentes estilos arquitectónicos que conviven na cidade. Logo ensinounos un libro moi divertido e outro máis que trataba da historia da Catedral. Falou de como se fixo esta e que durante séculos se foron perdendo cachos dela como algunas portas románicas. Ao principio só era unha pequena igrexa. Chamoume a atención tamén que a catedral ten unha torre que no alto dela tiña unhas escaletras inclinadas cara arriba.

Dixo tamén que o sartego do apóstolo Santiago foi cambiando de ubicación e que agora está na catedral. Falou da historia de Santiago e de dous personaxes famosos na historia da nosa cidade coñecidas por o nome de "As Mariás". Contounos que elas tiñan uns irmáns os que mataran os franquistas e que elas foran maltratadas. Sempre Ian vestidas con roupa moi extravagante, de colores moi vivos e sempre levaban moita maquillaxe.

Ao remate da conferencia despediuuse de todos e aplaudímoslle moiísimo porque o pasamos moi ben. A **“**verdade é que foi moi interesante.

as Mariás

“A entrada da Alameda de Compostela atopamos a estátua das dúas Mariás, pero quenes eran estas dúas mulleres?

Chamábanse Coralía e Maruxa Fandiño. Eran dunha familia moi humilde, fillas dun zapateiro. Foron 11 irmáns, varios deles eran políticamente de esquerda. Despois da guerra civil, como os irmáns eran dos que perderon a guerra, douces foron fusilados e outros douceux fuxiron e despois foron encadeados.

A policía presionabaas moi para que contasen onde se agochaban.

Elas, eran costeireras as dúas.

Pouco a pouco foron pasando os anos e elas dúas paseaban pola zona vella de Santiago con roupa de cores moi vivos e moi maquilladas, en oposición á escuridá da época e ao mal que o pasaron. Parecían solas, pero non o sabemos verdadeiramente. Cando saían a pasear sempre o facían ás 2 en punto. Por iso lles chamaba así "as dúas en punto". Ian moi coquetas e ligaban cos estudiantes.

Pasaban moitas necesidades, pero moita xente de Santiago tiñalles cariño e como elas non querían esmolas, o que facían era deixar cartos no supermercado que ainda existe na Praza do Toural e o dono dálalles comida con esos cartos. Decíalles que eran produtos de propaganda das marcas apra que elas os colleran.

Eran moi coñecidas nos anos 60 e 70. A última delas, Maruxa, morreu en 1989 e mais tarde nos anos 90, fixoselles o monumento para lembrárlas.

Publicidade

ALFAGUARA
Obradoiro

Santillana Seguimos avanzando

Oxford Pocket
Para ximnasia de lingua

GRUPO ANAYA
XERAIS

EDELVIVES

Unha ollada ao pasado

Omércores catorce, ás nove, veu dar unha conferencia Elena Gómez Galína, profesora de filosofía e guionista do programa "Dúa a doa" na TVG.

Contounos que fai setenta anos, os cursos estaban todos misturados: primeiro, segundo... Antes a ensinanza non era obligatoria e os nenos soñan traballar levando bois, no mar, escavando...

Logo puxo un video no que falaban uns señores de como era o colexio. Case todos fan a escola ata os oito anos, os colexios non eran mixtos, falaban sempre castelán, tiñan que cantar o Cara o Sol, os profesores ensinaban ás nenas a coser e a bordar e os mestres pegaban moito. Os xoguetes facíanse con paños, tea...

Quedamos todos en que preferíamos ir ó colexio en vez de traballar tanto. ”

Esta charla deunos pé a investigar de como foi a vida dos nosos avós. Ái van algúns exemplos:

A miña avoa

Ten 72 anos e vive actualmente en Madrid.

«Onde e cando nacíches?»

Nacín en Madrid, o 9 de decembro de 1935.

«Onde viveches, no campo ou na cidade?»

R.A. Vivín na cidade.

«Como era a cidade "antes"?»

Había moitos menos coches, podíamos xogar na rúa, había vaqueiras e recollímos leite recién ordeñado.

«Na tua casa ía algún a limpar ou amañábadela vós?»

Tíñamnos dous rapazos que vivían conosco e limpaban.

«Tiveches, ti ou algún familiar cercano que tivera que viaxar ao estranxeiro?»

Non, entónceas viaxábuse moi menos.

«Cantos días íades ao colexio?»

Todos os días, excepto os sábados pola tarde e os domingos.

«Segundo estes datos, ¿ti nacíches na guerra civil?»

Estalon a guerra cando eu tiña seis meses, e estábamos de veraneo en San Sebastián.

«Ata cando estiveches allí? Ata que rematou a guerra no ano 1939.»

«Como vivísteis durante a guerra?»

Estivemos na casa de unha tíia que cuidounos.

«Fixecheis algunha traxnada?»

Sí, despois da guerra, porque os alimentos estaban rationada e tíñamnos que comprábalos por cupóns.

«Qué son as pedrías?»

É unha fariña que agora lla dan aos animais, xa que produce a parálisis das pernas.

«Fixecheis algunha traxnada?»

De pequenina co meu irmán, sí. Unha vez tiramos un gato desde o balcón á rúa; outra, é que regaláronos unha cesta de mazás e meu irmán e eu mordémoselles un pedacito a cada unha.

«Gostouche a tíia infancia?»

A pesar de todo, sí. Porque xoguei moi e como tíñamnos moi poucas cousas, con calquera novidade pasámolo moi ben; tíñamnos moitos amigos, e sempre había tempo para XOGAR, pois iso non custa diñeiro.

Con motivo da semana das letras galegas, o día 14 de maio, fomos á sala de video a unha conferencia sobre o pasado.

A conferenciante falounos de como eran os colexios antigaamente cando os pais e os avós eran nenos. Isto deu pé ás seguintes entrevistas:

Esteban:

Mamá, «como era o teu colexio?»

- Era un colexio de aldea, cunha aula e unha mestra para todos os cursos.

«Que faciades ao chegar ao colexio?»

- Ensinárelle as mans á profesora para que mirase se estaban limpas. Ao chegar tíñamnos que rezar e o luns preguntábanos se fórmos á misa, e se non rifábamos. Ao sair tíñamnoslle que dicís á profesora "qué usted lo pase bien".

Nico

Avó, «como era por dentro a tua escola?»

- Tiña dous habitacions con entradas independentes. Había un taboleiro grande diante de

todo. A mesa da profesora estaba enriba dunha turma. Os popitres eran de madeira de ditas prazas e os asentos ían pegados á mesa que estaba un pouco inclinada e tamén tiñan unha tapa que se levantaba para gardar o material. Na parte superior da mesa había un burato para o tinteiro, porque daquela escribíamcos con pluma. Non había boligrafos.

Entón se non tíñanmos máis de dous habitacions, «onde se metían todos os cursos?»

- Estabamos todos na mesma aula. Había rapaces desde oito a catorce anos.

Sergio

Avó, «que material empregabas para traballar na escola?»

- Un libro, un pizarrillo e unha pizarra. De maiores unha libreta, unha pluma e tinta.

«Tíñas as mesmas asignaturas que nós agora?»

- Só tíñamnos historia, relixión, matemáticas con problemas e lingua castelán.

Marcos

Avó, «que libros tíñas?»

- Primeiro tíñamnos un manuscrito para aprender a ler e despois enciclopedia de 1º, 2º e 3º grao.

Alex

«Como eran os castigos naquela época?»

- O que se portaba moi mal quedaba encerrado na escola de muíña á turde, sen comer.

Poníamnos de xeonllos con area debaixo, levabamos pantalón curto, os brazos abertos. Se baixabas os brazos ou se movían dábanche cunha vara.

Elena

Avó, «que colexio ías?»

- Ao das momxas.

«E gustábase?»

- (Con sarcasmo). Moitísimo... non había más remedio. Era o único que había.

«Podes contarme algúna anécdota?»

- Si claro... Unha vez, non me lembro o que fixera, veu unha monxa a darmec, eu apartei as mans... e claro, a monxa xhamou á miña avó e dixolle que lle intentara pegar, que non era certo. Rífanme moitísimo na casa.

Alba

Avó, «que idioma falabades na escola?»

- Habla que falar sempre en castelán. O galego estaba prohibido.

O meu avó Julio

SUSANA NÚÑEZ
Naceu no ano 1923 e morreu en 2000 con 76 anos. Foi pouco á escola porque tiña que axudar nas tarefas agrícolas. Era o terceiro de oito irmáns. Un dos poucos xogos que había daquela era a "estornela" que consistía en lanzar un pau golpeandoo con outro.

Empezou moi novo a traballar na construcción da vía do tren e o seu traballo consistía en romper pedras.

O seguinte traballo foi de aprendiz de carpinteiro e durante moitos anos fixo carros, arados e outros apeiros de labranza. Cando estes apeiros deixaron de utilizarse tivo que empezar unha nova profesión, a de encofrador.

Casou coa miña avoa Carmen coa que tivo un único fillo que é o meu paí. A el contiballe moitas historias, e algúndas delas eran sobre a "Santa Compañía". Contaba o meu avó que daquela a xente era moi medosía e a calquier cousa rara que pasara botáballe a culpa á Santa Compañía. Unha noite estaban dormindo toda a familia cando empezaron a escutar ruidos na hora. Erguéronse todos. As súas irmáns choraban e entón o meu avó disolle ao seu paí que collera un candil para ir á hora a ver que pasaba. Na hora descubriron que o que facía o ruido era un boi que salía da corte e estaba comendo coles.

Esta historia contouna o meu paí e eu supón que lla contarei aos meus fillos, se axento.

Instrumentos tradicionais

Antón Castro Rodríguez é mestre de música en Outeiro de Rei (Lugo). Membro de Fuxan os Ventos. Gaiteiro, zanfonista, percusionista... Demostrou que con calquier obxecto de uso cotián e coa voz se pode facer música. Culleres, pratos, vasos, etc. ben empregados serven para acompañar calquier melodia.

Outra parte da súa actuación foi a de dar a coñecer os cantares de cego. "O demo en Piugos" narra unha historia real acontecida en Lugo da que no seu día deron conta os cegos nos seus cantares. Realizou tamén unha demonstración do uso da zanfona.

Asistiron os alumnos de 2º, 3º, e 4º.

Música DvÁ

Dvá significa "dous" en ruso. Este é un concerto de dous: Vadim Yakhnevich e Manolo Panforreteiro, acordeonista e gaitero. Un concerto de músicas desde Bielorrusia e Galiza, músicas de cine (francés, polaco, ruso), músicas de festas, ...de contos, ..., con personaxes, como un corvo que se pon a cantar medio rouco. Interpretaron tamén os seus propios temas. Os instrumentos protagonistas foron o acordeón e a gaita pero tamén outros instrumentos: un piano de cola de soguete, un metalófono cromático, a melódica, a ocarina, o whistle e a trompa. Houbo tamén temas tradicionais galegos en versións novas e orixinais.

Asistiu o alumnado de Infantil e do 1º ciclo de primaria

Oficio de escribir Papiroflexia

Oxoves quince, ás doce e cuarto, Inma López Silva, premio Xerais de novela, profesora de futuras actrices, actores e directores de escena na escola superior de arte dramático de Galicia e premio Blanco Amor por: "Memoria de ciudades sen luz", deu una charla sobre o seu oficio. Primeiro Inma preguntou se no colexio había algúin escritor. Logo os que dixeron que eran escritores, preguntoules se querían dedicarse a iso cando forian maiores e, para a miña sorpresa a maioria dixerón que non. Contounos que para editar o súa primeira novela mandouna a un concurso e gañouno e, entón unha editorial decidiu publicalo. Logo fixemos preguntas sobre os seus libros.

Omércoles tivemos papiroflexia con Miguel Núñez de Areña, membro da Asociación Española de papiroflexia.

Foi na clase. Fixemos como unha estrela feita con papel, pero non nos deixou facela con relieve. Despois fixemos un cacho de pirámide en forma de hóla, a algúns saluille mal ó principio.

Logo tivemos que unir os papeis dobrados. Cando rematou papiroflexia despedimonses de Miguel e seguimos a clase.

Pódese ver unha exposición das seus traballos no expositor que hai á entrada do colexio.

A protección do medioambiente

O venres 16, ás once menos dez, fomos a escutar unha charla de Álvaro García, fiscal xefe de medioambiente de Galicia.

Explicounos que o medio ambiente son os bosques, paisaxes, augas, ríos, espacios ocupados polo home, cidades...

O medioambiente pode protexerse con educación, reutilizando as cousas e mediante leis.

O que máis contamina son as centrais nucleares, fábricas e construcións ilegaís.

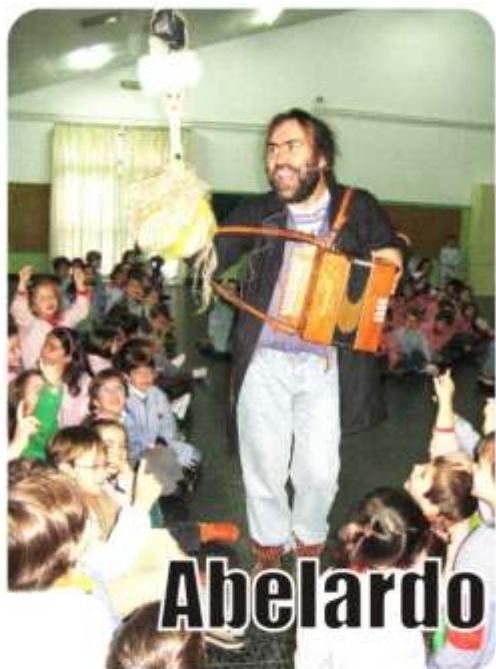
Hai algúns animais que están en perigo de extinción, como o oso pardo, debido á caza furtiva e a que destruyen o seu habitat.

Os principais problemas ambientais de Galicia son que os ríos e as rías están contaminadas, que hai moitos incendios e que fai uns anos un petroleiro chamado Prestige encallou preto das costas.

O venres 16 de maio veu Álvaro García, fiscal, a darnos unha conferencia sobre como debíamos coñecer o medioambiente e non contaminalo. Primeiro ensinounos fotos da catedral, montes, encoros, ferevezas... e dixonos que non se pode tirar lixo porque lle afecta ao medioambiente e logo a nós tamén. Falounos do Prestige e dixo que o nome significaba "prestixio" e que o barco era tan vello que non resistiu o temporal e deixou as costas galegas cheas de chapapote, morreron peixes, algas e todo tanto había no mar. Ensinounos un video onde o Prestige se fundía. Falou tamén das empresas que contaminan, das centrais nucleares que son moi perigosas. Dixonos que uns dos problemas medioambientais que hai en Galicia son os incendios forestais. Ensinounos fotos de incendios que provocou a xente. Cando rematou aplaudímoslle moi e de despedida déuselle un agasallo. Foi moi interesante e a min gustoume moi.

O bardo

Creando historias

Pere Tobaruela é escritor. Autor de contos infantis. A súa actividade consistiu en achegar aos nenos ao mundo da creación literaria. As claves de como crear un conto. Asistiron a este taller os alumnos e alumnas do 1º nivel.

Manualidades

David Orihuela é animador sociocultural. A súa actividade foi de manualidades. Cun tubo de cartón, un calcetín, papel adhesivo, un pouco de lana e moita imaxinación, realizaronse monecos como os da foto. Asistiron alumnos e alumnas do 2º nivel.

Grazas á música, o bardo Abelardo conseguiu traducir á lingua xe o sentimento dos seres que habitan no fondo das fragas, dos ríos e dos mares. Como a súa cabeza está chea de páxaros, voa de vila en vila e de cidade en cidade contando e cantando contos e historias ás nenas e nenos para que cuidean da palabra PAZ.

Asiste o alumnado de Infantil, 1º, 2º e 3º cursos.

O festival

As alumnas e alumnos de 5 anos acompañados por xilófonos, metalófonos e percusión interpretaron "O Fortuna" de Carl Orff. Preto de cinco minutos cantando...en latín.

Sombras chinesas..
Os tres porquinhos.
Foi escenificado polos alumnos de 5 anos A e C.
Nesta historia o lobo como sempre tamén cae na pata de auga

Os alumnos e alumnas de 1ºC escenificaron "O flautista de Hamelin". Os ratos andan por todo o escenario. Só un flautista pode salvar aos vecíños desta plaga.

O peixe Arco Iris
No día da festa das Letras Gallegas a clase de 1ºA representou a obra de literatura O peixe Arco Iris. Foron maiores ensaios e traballos, para facer os bonecos que mereceron a pena, xa que o resultado gustou a todo o público. Os personaxes nadaban e comportábanse todo. Só o peixe presuntido díao que non querían nadar as súas escamas brillantes, polo que quedou só. Triste, pide le consello ao pollo. I que lle di a el e a todos nós este mensaxe: si vos queredes divertir cos demás, pedis que compartiz.

Publicidade

MAYSO

Telf. 981 59 43 73 - Rosalia de Castro, 23 - 15706 SANTIAGO DE COMPOSTELA

e-mail: maysolibreria@mundocimmel.com
www.maysopapelaria.com.es

MATERIAL OFICINA - ESCOLA - LIBRERIA
XOGOS EDUCATIVOS - CONSUMIBLES INFORMÁTICOS

abraxas

AULA 25. Santiago de Chile 25. CP 15702. Tlf 981593655
AULA 25 D.E. Salvadas 37 Baixo. CP 15705. Tlf 981554158
ABRAXAS. Rua Nova de Abaixo 3. CP 15706. Tlf 981502030
ABRAXAS. Montero Ríos 50. CP 15706. Tlf 981580377